

LBRIS

We know
books

A. O. Kenada

UMBRA LUI ODA KINOFF

**CASTELUL
PRESEDINTELUI**

//bestseller

Chişinău Bucureşti

2022

„Nicio boală a spiritului nu vine singură, vine întotdeauna la pachet cu alte boli ale spiritului pe care labirintul tău interior le comprimă în semnale înșelătoare care te slutesc pe dinăuntru, făcându-te să nu te mai recunoști în oglinda lucidă și nemiloasă a sinelui. Și asta, numai pentru că nimic nu este ceea ce pare a fi!”

Anonim

VENISEM într-o țară străină, cel mai probabil ca să comit un asasinat politic, astfel că relatarea de față poate fi considerată o mărturie obiectivă a întâmplărilor și evenimentelor la care am participat, într-un mod care exclude orice umbră de îndoială cu privire la adevăratul scop al misiunii mele. Mi se spusese că trebuia să ucid pe cineva din înalta societate locală, însă faptul că nu știam pe cine urmează să elimin trebuie privit cu reținere, dar și cu oarecare îngăduință: angajatorii mei mă contactaseră fără să-și dezvăluie identitatea, ceea ce, într-o meserie ca a mea, e perfect normal, ba chiar de dorit, întrucât în orice asemenea situație se presupune că niciuna dintre părți nu are interesul ca adevărul să ajungă, fie și numai parțial, la urechile marelui public. Fac precizarea că Oda Kinoff este numele meu de profesionist al războiului și crimei, care nu are legătură cu numele meu real.

Am pornit la drum într-o duminică ploioasă de toamnă. În orașelul în care mă mutasem de curând ca să scap de presiunile supărătoare ale poliției, oamenii sunt credincioși și indiscreți, dar nici nu m-a întrebat unde merg și când intenționez să mă întorc; cei mai mulți se întorceau de la biserică la ora aceea, iar aversele îi făceau parcă și mai grăbiți decât ar fi fost în alte circumstanțe cât de cât asemănătoare. După vreo zece ore de mers pe autostradă, o deviație m-a aruncat pe o șosea fără marcaje și panouri indicatoare. Am abandonat Fordul pe care îl cumpărasem cu acte false și la mâna a doua pe străduța pietruită ce lega centrul unui cătun de pescari de plaja îngustă, plină cu pontoane, ambarcațiuni modeste și plase întinse peste nisipul galben ca aurul.

A fost începutul unei călătorii lungi și oboșitoare, mai ales că trebuia să schimb întruna rutele și să folosesc mijloace de transport dintre cele mai diverse. Un iaht de mic deplasament, manevrat de marinari cu fețele spălăcite și atât de bătute de soarele sărat al mării, încât păreau identice. Apoi un hidroavion aparținând unei obscure companii private, fără semne particulare pe fuzelaj. Pe tot parcursul acestor croaziere am stat închis în cabina pasagerilor, evitând contactul cu membrii echipajelor care, oricum, primiseră ordin să mă ignore complet.

Hidroavionul m-a debarcat pe o dană la capătul căreia mă aștepta un automobil de teren cu care am străbătut sute de kilometri pe drumuri accidentate, presărate cu gropi și obstacole neprevăzute.

În cele din urmă, am fost preluat de un elicopter din mijlocul unei deșert care mi s-a părut atât de monoton, încât mi-a dat impresia că nu voi mai ajunge niciodată la destinație. Chipul pilotului era acoperit de o cagulă militară asemănătoare celor folosite de trupele de intervenție de pretutindeni. Din câte mi-am putut da seama, omul era mut; improvizațiile mele verbale și tentativele de a intra în vorbă cu el au eșuat. Purta un tricou cu mânecă scurtă și niște pantaloni kaki, cu buzunare laterale și cleme de reglare la talie. Nu cred să fi avut mai mult de patruzeci de ani. Pielea întinsă și cumva măslinie de pe brațele-i viguroase și energice îi trăda vârsta.

Am asolizat pe o platformă din beton așezată în interiorul a ceea ce părea a fi un fost lagăr de concentrare, acum părăsit, lăsat de izbeliște. Barăcile scunde din prefabricate, flancate de panouri acoperite cu sloganuri ilizibile, redactate într-o limbă pe care nu o

cunoșteam, turnurile de observație căzute în paragină și gardurile de sârmă ghimpată completau un peisaj selenar, menit să închidă pentru totdeauna secretele unei istorii recente violente și de neînțeles.

Cei patru bărbați care mă așteptau lângă Volkswagenul Bulli cu geamuri fumurii, vopsit în culorile deșertului, erau înarmați cu pistoale automate fabricate în perioada celui de-al doilea război mondial. La fel ca și pilotul elicopterului, aveau capetele acoperite cu cagule și nu erau deloc vorbăreți. Purtau aceleași ținute decolorate, care fuseseră cândva kaki. Deasupra noastră soarele ajunsese la zenit. Unul dintre bărbați mi-a smuls valiza cu arme și geamantanul cu haine și obiecte de strictă necesitate pe care le adusesem cu mine, aruncându-le pe bancheta din spatele microbuzului. Al doilea mi-a tras pe cap un sac de pânză cu un singur orificiu, decupat în dreptul gurii. Al treilea și al patrulea m-au escortat spre mașina care aștepta cu motorul la ralanti.

ULTIMA parte a călătoriei ar putea fi socotită labirintică, dacă nu s-ar fi desfășurat pe parcursul a nu mai puțin de douăsprezece ore încheiate și dacă nu s-ar fi terminat tot atât de abrupt precum a început. E posibil ca dese opriri și întoarceri să semnalizeze intenția celor patru însoțitori de-a mă face să uit traseul sinuos pe care l-am străbătut în cea mai deplină tăcere, dar și premoniția care-mi dădea târcoale ca o piață rea, anunțându-mă că urma să execut o operațiune pe cât de dificilă, pe atât de riscantă și imprevizibilă.

Într-o carte scrisă de un înțelept al cărui nume l-am uitat se

spune că deșertul are un miros specific, inconfundabil; deșertul pe care îl străbăteam acum mirosea a otrăvă și disperare. Pe măsură ce mașina înainta cu viteză constantă, timpul se comprima nedefinit. Zgomotele pe care le auzeam erau asemenea unor eco-uri imposibil de reprodus: Aveam impresia că tot ce aud sunt reverberațiile unui trecut pe care de bună seamă viitorul avea să-l nedreptățească sau să-l uite. Bolovanii care zgâriau scutul din metal al microbuzului, gropile, pietrișul care scrâșnea sub pneurile ce se învârteau adesea în gol, respirațiile ritmice ale tovarășilor mei de drum, toate acestea deveneau fantomatice și inconsistente.

Când m-am trezit, Volkswagenul Bulli gonia pe o șosea lină și rectilinie.

Au urmat o serie întreagă de cotiri, claxoane și țipete iminente. Sunetele unui oraș nou și necunoscut. Dubița a încetinit și a intrat într-un tunel care se termina cu o parcare subterană. Șoferul a debreiat și a poziționat din scurt mașina cu spatele, lăsând motorul pornit.

Cel care stătuse în dreapta mea a deschis portiera. A coborât fără să se grăbească, trăgându-mă de braț după el. M-am conformat. Unul dintre ei s-a apropiat și mi-a smuls sacul de pe cap, în timp ce al treilea mi-a scos bagajele și le-a dus în fața unei intrări dreptunghiulare.

Un ascensor. Cel care îmi scosese sacul de pe cap mi-a întins o cheie cu un breloc rotund, pe care scria NUMĂRUL 23. Mi s-a adresat în limba pe care o foloseam ori de câte ori trebuia să comunic cu persoane interesate să angajeze un profesionist capabil să le rezolve cele mai murdare și incomode probleme.

– Ultimul etaj, camera 23.

– Numele hotelului?

Nu mi-a răspuns. Presupun că învățase pe de rost cuvintele și că nu înțelesese întrebarea. Am urcat în lift și am apăsat pe ultimul buton. Două minute mai târziu, răsuceam cheia într-o broască masivă, confecționată din oțel și bronz, cu mânere nichelate, ornamentate în cel mai pur stil rococo.

Am încuiat ușa și m-am uitat la ceas. Ora unu noaptea. Ușa de la balcon era întredeschisă. Curățenia lăsa de dorit, dar cel puțin camera era prevăzută cu hol, baie cu duș, privată și chiuvetă de porțelan. Pe balconul din stânga, silueta descărnată a unui bătrân care uda niște flori cu o stropitoare în formă de pară.

M-am întors și am ascuns valiza cu arme sub pat. M-am dezbrăcat, am făcut duș și, după ce mi-am luat pijamalele, am aprins veioza din perete și m-am trântit peste așternutul care mirosea a săpun de proastă calitate.

Am pornit televizorul, utilizând telecomanda care funcționa cu dificultate, căutând un post într-o limbă pe care o înțelegeam.

Povestirea mea începe din momentul în care am adormit – asta a fost abia spre dimineață, după ora cinci – gândindu-mă la călătoria pe care o făcusem și la misiunea pentru care fusesem chemat în această țară față de care nu simțeam nicio umbră de simpatie.

PRIMUL lucru pe care mi-l amintesc este sunetul sfredelitor al telefonului. În aer plutea un miros de uscat care mă scotea din minți. Tavanul ardea ca un reșou. Prin ușa întredeschisă, nici o adiere de vânt. M-am dat jos din patul care mustea a transpirație și am ridicat receptorul.

O voce răgușită, neomenească, rosti aceste cuvinte:

– De câte zile ai sosit?

– Trei sau patru. Cred că totuși patru.

– Ar trebui să numeri mai cu atenție. Te-a zăpăcit căldura, Oda Kinoff?

În timp ce vorbeam, m-am uitat la ceas. Trecuse de ora douăzeci și trei.

– Da, m-a zăpăcit!

Era deja un interogatoriu, iar eu n-aveam chef să stau la poști cu un om pe care nu-l văzusem niciodată. Făcu o pauză. Sufiul neregulat izbea receptorul aparatului, ca o lovitură de timpan din ce în ce mai îndepărtată.

Totuși, peste câteva clipe și-a reluat tirul întrebărilor.

– Ai părăsit vreodată hotelul?

– Nu. Doar până jos, la recepție. Pe stradă nu am ieșit niciodată!

– Nici să nu ieși! m-a sfătuit individul. Nu uita că și asta face parte din contract!

Cum să uit? Fusesem militar de carieră, știam ce înseamnă o clauză contractuală.

– Pe balcon ai voie doar după apusul soarelui! mi-a amintit.

Ziua stai în cameră, cu perdelele trase și jaluzelele coborâte!

Nu uitasem bineînțeles, dar eram curios să aflu când va începe adevărata misiune.

– Lasă misiunea, mi-a retezat-o. Mesagerul nostru îți va spune ce ai de făcut.

– Cum îl găesc pe mesager? am întrebat.

– Te va căuta, cu siguranță. Trebuie doar să aștepti.

– Voi aștepta, am spus. Totuși, ar trebui să știi când va veni.

– În două sau trei zile. Nu e un *el*, e o *ea*. O cheamă Alia.

Am pus receptorul în furcă. Am deschis frigiderul și am băut pe nerăsuflăte o jumătate de litru de apă. Era rece ca gheața. Am ieșit pe balcon. Noaptea se înstăpânise peste oraș, dar zăpușeala mi se părea insuportabilă. Jos, în stradă, câțiva bărbați înveșmânțați în alb se certau arătându-și pumnii. Erau cât se poate de vizibili, datorită felinarelor și a hainelor pe care le purtau.

Uneori, se opreau și priveau spre cerul întunecat, lipsit de stele.

– Ia uite, se ciondănesc pentru că nu plouă! Nici după căderea nopții nu au stare!

M-am întors. Era bătrânul pensionar care intrase în vorbă cu mine în prima noapte a sosirii mele. Ziua dormea dus, iar nopțile și le petrecea pe balcon, ascultând zgomotele întunericului. Eu stăteam la numărul 23, iar el la numărul 25. Camerele pare se aflau pe latura opusă a coridorului.

Bătrânul ieșise pe balcon ca să-și admire florile și râdea de localnicii care se certau printre tarabele pe care negustorii le încărcau în timpul zilei cu fructe și carne uscată de miel.

– Nu va ploua săptămâna asta! rosti el și-mi trase cu ochiul. Și nici săptămâna viitoare!

— De ce credeți asta? l-am întrebat.

— Când stai aici cât am stat eu, înțelegi de ce, răspunse el misterios.

AVEA o vârstă înaintată, dar se ținea încă bine. În tinerețe, venise în această țară ca muncitor la sondele de petrol, dar avansase rapid, ajungând un fel de șef de echipă sau de tură. Când fostul președinte fusese executat de revoluționari, el văzuse totul cu ochii lui. Se întâmplase aici, în capitala țării. Îl împușcaseră în stradă, ca pe-un câine. Din fericire, noul guvern reînnoise contractele cu compania care îl angajase, astfel că el își păstrase postul. Nu se căsătorise pentru că nu găsisese, cum spunea el, persoana potrivită. Avea destui bani, dar, cum era singur, nu cheltuia decât pentru strictul necesar.

— Nu vă plictisiți? l-am întrebat după ce-mi povestise toate astea.

Se pensionase fiindcă depășise vârsta legală pentru a mai munci. Ca șef de echipă avusese de-a face cu tot felul de oameni, ceea ce explica de ce dormea ziua. Părăsea rar hotelul și numai pentru activități care nu sufereau amânare. Încasatul pensiei, de pildă. De când nu mai mergea pe la muncă, nu făcea decât să asculte zgomotele nopții și să ude florile de pe balcon.

— Eu nu mă plictisesc niciodată, îmi răspunse pe un ton cât se poate de jovial.

Florile îi țineau de urât, iar el observase că udatul nocturn le făcea mai viguroase și mai rezistente la căldurile de peste zi.

L-am întrebat de ce nu pleacă. Cu o pensie ca a lui, putea să se

stabilească în orice colț al lumii dorea. Alții se dădeau în vânt după călătorii, visau aventuri nemaipomenite sau își cheltuiau banii pe femei și jocuri de noroc. Cartierul era îngrozitor de urât, cu străzile lui înguste și casele ca niște conserve înghesuite unele în altele.

Dacă tot orașul arăta ca acest cartier, atunci n-avea sens să locuiești în el.

— Pentru mine, toată lumea este la fel, îmi răspundea el râzând. Oriunde m-aș duce, aș face același lucru. l-aș asculta pe oameni cum se ceartă și aș uda florile!

Am încercat să-i explic că niciun oraș nu seamănă cu altul, fiindcă nici oamenii nu seamănă între ei. Eu venisem din nord și puteam demonstra oricând că așa stau lucrurile.

— Ba deloc, m-a contrazis el. În tinerețe, am călătorit mult. Vreau să spun, până să mă stabilesc în această țară. Peste tot oamenii sunt la fel. Nu le pasă decât de ei. Nu-i vedeți cum se ceartă pentru o ploaie care nu mai vine? Fiecare ține cu dinții de părerea lui...

Recunosc că micul discurs mă descumpănise. N-am încercat să-l conving, era oricum inutil. Ziua mi-o petreceam uitându-mă la televizor, dormind sau citind. Uneori, mă apropiam de fereastră, ridicam storurile jaluzelei și mă uitam peste balconul în care nu aveam voie să stau decât după lăsatul serii. Vedeam atunci dunele de nisip îngrămădite aproape de linia orizontului, dune care păreau că înaintează împinse de o putere invizibilă înspre cartierele mărginașe ale orașului.

Cu excepția a două sau trei clădiri mai înalte, cartierul era o aglomerare haotică de imobile cu un singur etaj.

Seara, când ieșeam pe balcon, discutam cu bătrânul petrolist

despre ploaie și despre ceea ce făcuse în tinerețe. Îmi povestea fel de fel de lucruri, dar curios era că nu mă întreba niciodată pentru ce venisem aici. Continuam să aștept mesagerul, însă acesta nu a venit, așa cum mi se spusese la telefon, nici a doua zi și nici în zilele următoare.

– Se ceartă din nou! zicea bătrânul, aplecându-se peste balustrada din metal ruginit.

Felinarele se aprinseseră demult, dar erau rare și el nu vedea mare lucru, din cauza nopții.

– Ce spun? am întrebat.

– Se acuză reciproc. Cei care susțin că va ploua spun că Dumnezeu i-a pedepsit pentru necredința celor care susțin că nu va mai ploua niciodată. Zic că, dacă ar fi crezut cu toții că va ploua, chiar ar fi plouat. Vă dați seama?

Nu, nu-mi dădeam seama. În definitiv, bătrânul le învățase limba, după patruzeci de ani trăiți acolo putea să se tot amuze pe socoteala lor. Pe mine însă, mă călca pe nervi această așteptare care nu se mai termina. Mă trezeam la douăsprezece, mâncam, urmăream știrile sau citeam, mă culcam la loc și o luam de la capăt. Peste zi, țineam o fereastră întredeschisă, fiindcă în cameră era groaznic de cald. De cum începea să se întunece, deschideam ușa balconului, după care ieșeam și ședeam la taifas cu bătrânul, pălăvrăgind vrute și nevrute până spre dimineață, când ne duceam amândoi la culcare.

Țineam valiza cu arme sub pat, deși știam că nimeni nu va îndrăzni să mă cerceteze. Jos, în stradă, poliția făcea razii, auzeam țipetele arestaților, iar noaptea, în lumina gălbuie a felinarelor, vedeam siluete încătușate care erau împinse de la spate în ducele

forțelor de ordine. Foarte rar, coboram la recepție sau la barul de la subsolul hotelului să beau o cafea amară, cu aromă de scorțișoară. Am remarcat că receptionerii și angajații hotelului mă ocoleau, se vedea că evitau discuțiile cu străinii. Vorbeau stălcit în limba pe care o foloseam ori de câte ori mă străduiam să încheg o conversație cu ei și se uitau peste umăr, ca și cum s-ar fi temut să nu-i urmărească cineva.

– E ciudat, îmi spuse într-o seară bătrânul petrolist.

– Ce e ciudat? am întrebat.

– Uitați, de vreo două zile n-au mai arestat pe nimeni. Asta înseamnă instabilitate politică sau război. Nu se știe cu cine țin polițiștii, iar guvernul are nevoie de sprijinul oamenilor legii, altminteri va fi măturat!

Am devenit atent, gândindu-mă că mă înșelasem în ceea ce îl privește. Totuși, nu prea semăna a agent pus să mă spioneze. Era neobișnuit ca un om de vârsta lui să-și aștepte sfârșitul într-un hotel de două stele și într-o țară pe care părea că o urăște din tot sufletul. Când plecasem din țara mea, mi se spusese că anumite persoane sus puse fuseseră informate de venirea mea și prin urmare, nu aveam motive de îngrijorare: urma să fiu protejat de la cel mai înalt nivel al autorităților locale.

– Ce legătură are instabilitatea politică sau războiul cu faptul că nu au mai arestat pe nimeni?

– Are, făcu bătrânul. Își adună forțele și pritolesc planuri. Facem așa și pe dincolo. Nu mai au timp de amărății ăștia care se ceartă între ei pentru o ploaie care oricum nu mai vine!